

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 2Sžp/4/2013                    |
| Identifikačné číslo spisu: | 1009200237                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 20.11.2013                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Elena Kováčová           |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2013:1009200237.2 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: JURKI-HAYTON s.r.o., Prístavná 2, Bratislava, zastúpeného JUDr. Martou Michalkovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Župné námestie 3, proti žalovanému: Slovenská inšpekcia životného prostredia - ústredie, Karloveská 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 13 940 028 08/9174-39550/22/2008-Hyč zo dňa 27. novembra 2008, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 22/2009-152 zo dňa 27. septembra 2012, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 22/2009-152 zo dňa 27. septembra 2012, p o t v r d z u j e .  
Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

### Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom č. k. 1S 22/2009-152 zo dňa 27. septembra 2012 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 13 940 028 08/9174-39552/22/2008/Hyč zo dňa 27. novembra 2008, ktorým žalovaný v odvolacom konaní zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Slovenskej inšpekcie životného prostredia, Inšpektorátu životného prostredia Košice, odboru inšpekcie ochrany vôd zo dňa 23. septembra 2008, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta za porušenie povinností ustanovených v § 39 ods. 2 písm. a/ a b/ zákona č. 364/2004 Z. z. o vodách a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „vodný zákon“), pri zaobchádzaní s nebezpečnými látkami na čerpacej stanici pohonných látok Sabinov podľa § 75 ods. 5 zákona o vodách za správny delikt uvedený v § 74 ods. 1 písm. i/ zákona o vodách.

Po preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného dospel krajský súd k záveru, že tieto sú v súlade so zákonom, keď konanie žalobcu bolo správne klasifikované ako porušenie povinností ustanovených v § 39 ods. 2 písm. a/ a b/ zákona o vodách. ďalej Krajský súd poukázal na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho predchádzajúce dva rozsudky zrušil a že novo napadnutým rozsudkom 1S 22/2009-152 zo dňa 27. septembra 2012 rešpektoval právny názor Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky vyslovený v zrušujúcom uznesení 2Sžp/13/2011 zo dňa 25. januára 2012.

Proti rozsudku krajského súdu podal odvolanie žalobca a z hľadiska obsahu odvolania žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil a žalobe žalobcu vyhovel a priznal žalobcovi náhradu trov konania. Poukázal na citáciu dôvodov z napadnutého rozsudku krajského súdu zo strany 5 (ostatný odsek) a zo strany 6 (1. ods.) a že teda v danom prípade sa krajský súd stotožnil so skutkovými zisteniami správneho orgánu, keď mal za to, že žalobca porušil povinnosti vyplývajúce mu z ust. § 39 ods. 2 zákona č. 364/2004 Z. z. o vodách v znení neskorších predpisov. Uvedené dôvody nevysvetľujú prečo krajský súd zmenil svoj právny názor vyslovený v predchádzajúcom rozsudku (zrušeným odvolacím súdom) k otázke svojej právomoci meniť výšku uloženú pokuty za uložený správny delikt. Poukázal na to, že v zmysle § 250 j ods. 5 O.s.p. súd môže konať v plnej jurisdikcii a rozhodnúť aj o peňažnej sankcii a nahradiť tak rozhodnutie správneho orgánu. Žalobca má za to, že krajský súd vychádzal v napadnutom rozsudku zo zrušujúceho uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. januára 2012, v ktorom odvolací súd uviedol, že vzhľadom na predchádzajúci rozsudok krajského súdu zo dňa 24. marca 2011 (kedy krajský súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol) patrí do kategórie tzv. „prekvapivých rozhodnutí“. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k takémuto záveru, keď rozsudok krajského súdu zo dňa 24. marca 2011, ktorým krajský súd znížil žalobcovi výšku pokuty zo 40 000 Sk na 200 € nepovažoval za riadne odôvodnený a za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov a to v spojitosti so zmenou právneho názoru krajského súdu vyslovenom vo svojom prvom rozsudku, kedy krajský súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. Žalobca ďalej uviedol, že v súčasnosti on považuje rozsudok krajského súdu za prekvapivý a to z dôvodu, že namiesto toho, aby riadne zdôvodnil svoj rozsudok 1S 22/2009 zo dňa 24. marca 2011 (kedy krajský súd znížil žalobcovi výšku pokuty), tak zmenil svoj predchádzajúci rozsudok a žalobu teraz napadnutým rozsudkom zamietol bez toho, aby zdôvodnil zmenu svojho právneho názoru. Žalobca tiež uviedol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom zrušujúcom uznesení neuviedol, že by krajský súd nemohol rozhodovať o výške uloženej pokuty správnym orgánom. V závere svojho odvolania žalobca uviedol, že skúšku tesnosti a kontrolu technického stavu nadzemných nádrží vykonala osoba, ktorá nemala certifikát na nedeštruktívne skúšanie, avšak vykonávala odborné skúšky technických zariadení na základe osvedčenia vydaného Technickou inšpekciou, pričom spoločnosť žalobcu nemala vedomosť o tom, že p. N. nemá potrebné oprávnenie. S týmto konaním však nemohlo dôjsť ani nedošlo k ohrozeniu životného prostredia, čo potvrdili i výsledky kontroly spoločnosti NITRATEST, s.r.o., ktorá má certifikát na nedeštruktívne skúšanie a ktorá vykonala tesnostné skúšky na ČS. Z týchto dôvodov výška pokuty uložená správnym orgánom nebola primeraná.

Žalovaný správny orgán vo svojom písomnom vyjadrení žiadal napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave potvrdiť. Uviedol, že čo sa týka žalobcom namietanej zmeny právneho názoru krajského súdu v otázke výšky uloženej pokuty, tak v zmysle § 250 j ods. 5 O.s.p., môže súd rozhodnúť o peňažnej sankcii, ak na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že o uložení sankcie má byť rozhodnuté inak, ako rozhodol správny orgán. V danom prípade krajský súd dospel k záveru o správnosti skutkových zistení prvostupňového správneho orgánu. Žalovaný taktiež uviedol, že pri stanovení výšky pokuty bolo prihliadnuté na zákonné kritéria uvedené v § 76 ods. 1 vodného zákona, pričom rozhodnutie správneho orgánu bolo riadne odôvodnené a preto prípadné zníženie sankcie krajským súdom by bolo nutné považovať za prekročenie rozsahu preskúmvacej činnosti krajského súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu v rozsahu napadnutom v odvolaní (§ 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na jeho internetovej stránke [www.nsud.sk](http://www.nsud.sk) (§ 156 ods. 1, ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmvajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Zákon o vodách v jedenástej časti upravuje zodpovednosť za porušenie povinností, pričom rozlišuje

správne delikty upravené v §§ 74 až 76 a priestupky, upravené v § 77.

Podľa § 74 ods. 1 písm. i/ orgán štátnej vodnej správy uloží pokutu právnickej osobe alebo fyzickej osobe - podnikateľovi, ktorá porušuje povinnosti ustanovené v § 39 pri zaobchádzaní so škodlivými látkami a obzvlášť škodlivými látkami.

Podľa ods. 3 inšpekcia ukladá pokuty za porušenie povinností ustanovených v odseku 1 v tých prípadoch, v ktorých má pôsobnosť na výkon štátneho vodoochranného dozoru.

Podľa § 75 ods. 5 pokutu podľa § 74 ods. 1 písm. f/ až i/ možno uložiť do výšky 6638,78 €.

Podľa § 76 ods. 1 pri ukladaní pokuty podľa § 75 ods. 3 až 7 a 9 sa prihliada najmä na škodlivé následky porušenia povinností, na okolnosti, za ktorých sa povinnosti porušili, a ako sa právnická osoba alebo fyzická osoba - podnikateľ pričínili o odstránenie alebo zmiernenie škodlivých následkov.

Podľa ods. 2 pokuta podľa § 74 ods. 1 písm. n/ sa neuloží, ak sa súčasne porušili povinnosti, za ktoré sa ukladá pokuta podľa § 74 ods. 1 písm. a/ až l/.

Podľa ods. 3 konanie o uložení pokuty možno začať najneskoršie do jedného roka odo dňa, keď sa orgán štátnej vodnej správy dozvedel o porušení povinností, najdlhšie však do uplynutia troch rokov odo dňa, keď k porušeniu povinností došlo.

Podľa ods. 4 konanie o uložení pokuty vykoná orgán štátnej vodnej správy, ktorý ako prvý zistil porušenie povinností.

Podľa ods. 5 pokuta je splatná do 15 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ak orgán štátnej vodnej správy neurčí lehotu jej splatnosti inak.

V § 77 sú upravené skutkové podstaty priestupkov na úseku ochrany vôd, vodných tokov a vodných stavieb, výška možných uložených pokút, ktorá je rádovo nižšia ako v prípade správnych deliktov, ako aj príslušnosť orgánov, ktorými sú obce a obvodné úrady životného prostredia, na prejednanie priestupkov a uloženie sankcií, pričom podľa ods. 4 sa na priestupky a ich prejednávanie vzťahujú všeobecné predpisy o priestupkoch, t. j. zákon č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

Žalovaný, ktorý v tomto prípade rozhodnutie o uložení pokuty rozhodol je odborný kontrolný orgán, ktorý vykonáva štátny dozor vo veciach starostlivosti o životné prostredie, ukladá pokuty vo veciach starostlivosti o životné prostredie, vykonáva miestnu štátnu správu na úseku integrovanej prevencie a kontroly znečisťovania životného prostredia a ďalšie činnosti podľa zákona č. 525/2003 o štátnej správe starostlivosti o životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Podľa § 10 ods. 1 tohto zákona ústredie inšpekcie a inšpektoráty vykonávajú štátnu správu starostlivosti o životné prostredie v rozsahu podľa § 9 ods. 1 vo svojich územných obvodoch.

Podľa ods. 5 na konanie v prvom stupni je príslušný inšpektorát, na konanie v druhom stupni je príslušné ústredie inšpekcie.

Podľa ods. 6 inšpektorát v administratívno-správnom konaní koná samostatne.

Z uvedených ustanovení zákona o vodách je zrejmé, že je potrebné rozlišovať konanie o správnych deliktoch a konanie o priestupkoch, nakoľko tieto konania sa od seba odlišujú jednak príslušnosťou správnych orgánov, ale aj hmotnoprávnymi a predovšetkým procesnými predpismi a preto ich nemožno stotožňovať.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom uznesení vydanom pod č. k. 2Sžp/13/2011-143 zo dňa 25. januára 2012, ktorým zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k.

1S 22/2009-128 zo dňa 24. marca 2011, v dôvodoch svojho zrušujúceho rozhodnutia uviedol nasledovné:

„Správne poukázal žalovaný na skutočnosť, že krajský súd pri svojom predchádzajúcom rozhodnutí vo veci vydal diametrálne odlišné rozhodnutie, keď rozsudkom č. k. 1S 22/2009-94 zo dňa 18. marca 2010 žalobu žalobcu zamietol a nepriznal mu náhradu trov konania. Zo záverov predchádzajúceho rozhodnutia krajského súdu a jeho dôvodov naopak vyplýva, že „súd sa nestotožňuje s tvrdeniami žalobcu a dal za pravdu žalovanému, pričom krajský súd mal za to, že konajúci správny orgán ustálením skutkového stavu neprekročil medze správneho uváženia, naopak jeho záver zodpovedá zásadám logického myslenia a má podklad vo vykonanom dokazovaní. Žalobca postupom správneho orgánu nebol poškodený na svojich zákonom garantovaných právach a dôvodením žalobcu na zníženie pokuty nie je možné vyhovieť, nakoľko dôvody, ktoré uvádza žalobca, nemenia skutkovú podstatu zistenú kontrolou a preto nie sú ani dôvodom na zmiernenie alebo odpustenie sankčného postupu. Prvostupňový orgán pri rozhodovaní o výške pokuty vychádzal z ust. § 76 ods. 1 zákona č. 364/2004 Z. z. a zohľadnil okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu zákona a závažnosť zistených nedostatkov. Tiež súd poukazuje na skutočnosť, že pri rozhodovaní o výške pokuty správny orgán zohľadnil aj realizáciu nápravných opatrení, ktoré žalobca prijal“.

Odvolací súd dáva vzhľadom na uvedené za pravdu žalovanému správneho orgánu, že krajský súd vydaním napadnutého rozsudku v ďalšom konaní bez toho, aby došlo k zmene skutkového a právneho stavu vo veci, keď v otázke výšky pokuty zaujal diametrálne odlišný právny názor ako v predchádzajúcom konaní, tak mohli v dôsledku tohto postupu krajského súdu oprávnene vzniknúť u žalovaného pochybnosti v otázke, či išlo o spravodlivé konanie, keď žalovaný má za to, že takýmto diametrálne odlišným rozhodovaním vo veci, bez toho, aby došlo k zmene skutkových okolností daného prípadu, vznikla potom situácia súvisiaca s právnou neistotou.

Aj podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky krajský súd bližšie vôbec nezdôvodnil, aké skutočnosti ho viedli k zníženiu danej pokuty na 200 € a je potrebné uviesť, že i keď v danom prípade správne konštatuje krajský súd, že o danej peňažnej sankcii koná súd v plnej jurisdikcii v zmysle ust. § 250j ods. 5 O.s.p., tak neznamená táto skutočnosť, že súd by mohol v podstate paušálne znížiť sankcionovanému subjektu príslušnú pokutu bez toho, aby to riadne odôvodnil v súlade so zásadami logického myslenia a riadneho zdôvodnenia, aké skutočnosti krajský súd k takémuto postupu viedli. Odvolací súd dáva do pozornosti i tú skutočnosť, že vzhľadom na predchádzajúci rozsudok krajského súdu a na jeho závery, nie je možné považovať nové rozhodnutie krajského súdu za také, ktoré by nepatrilo do kategórie „tzv. prekvapivých rozhodnutí“.

Uvedeným postupom krajského súdu bola podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky žalovanému, ako účastníkovi konania, odňatá možnosť konať pred súdom. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok dáva. Procesným právom účastníka je i právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Povinnosť súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, vyplývajúca z ust. § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., totiž znamená právo účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia a jeho porušením sa účastníkovi odníma možnosť náležite, skutkovo a aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu, voči ktorému chce využiť možnosť opravného prostriedku. Nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je preto porušením práva na spravodlivé súdne konanie.

Potreba riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, v ktorom súd preskúmava rozhodnutie správneho orgánu, vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Aj keď s ohľadom na judikatúru ESĽP nie je potrebné zdôvodňovať každý argument účastníkov konania, súdne rozhodnutia musia byť odôvodnené a musia obsahovať odpovede súdu na všetky argumenty prednesené stranami, ktoré viedli k rozhodnutiu. Dôvody musia byť špecifikované s ohľadom na skutkové okolnosti prípadu a nielen odkazovať na určité časti zákonov (napr. rozsudok ESĽP Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994).

Nakoľko v prejednávacom prípade nie je z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu zrejmé, akými úvahami sa riadil pri utváraní si záveru o skutkovom stave, prečo nepovažoval tvrdenia a argumentáciu žalovaného za právne dôvodnú, je nutné považovať takýto rozsudok súdu prvého stupňa za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, ktorý nedáva dostatočné záruky, že nebol vydaný spôsobom porušujúcim ústavne zaručené právo na spravodlivý proces".

Pokiaľ žalobca poukazoval na skutočnosť, že krajský súd zmenil svoj právny názor v otázke svojej právomoci meniť výšku uloženej pokuty a že v zmysle § 250 j ods. 5 O.s.p. súd môže konať v plnej jurisdikcii a rozhodnúť aj o peňažnej sankcii a tak nahradiť rozhodnutie správneho orgánu, považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za potrebné zdôrazniť, že predchádzajúci rozsudok krajského súdu zrušený uznesením odvolacieho súdu bol doslova arbitrárny ba až svojvoľný oproti predchádzajúcemu rozsudku krajského súdu (1S 22/2009-94 zo dňa 18. marca 2010), ktorý bol i náležitým spôsobom odôvodnený, avšak konanie na súde 1. stupňa sa vyznačovalo vadou (§ 250a O.s.p., keď žalobca nebol zastúpený advokátom), pre ktorú skutočnosť musel odvolací súd ex offio rozhodnutie krajského súdu zrušiť.

Právne irelevantné je aj tvrdenie žalobcu, že najvyšší súd v citovanom zrušujúcom uznesení jednoznačne neuviedol, že súdy nemôžu rozhodovať o výške pokuty uloženej správnym orgánom a to i napriek tomu, že z dôvodov uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. januára 2012, sp. zn. 2Sžp/13/2011 toto zistenie výslovne nevyplýva, nakoľko po zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu nebolo preukázané, že v porovnaní s predchádzajúcimi skutkovými zisteniami sa podstatným spôsobom zmenili skutkové okolnosti rozhodné pre posúdenie danej veci.

Vychádzajúc z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (pozri k tomu bližšie nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. III. ÚS 341/07 z 1. júla 2008, sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo 4. mája 2010 alebo sp. zn. III. ÚS 70/2010 z 1. novembra 2010 - [www.concourt.sk](http://www.concourt.sk)) ustanovenie čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona.

Najvyšší súd Slovenskej republiky taktiež pripomína, že generálna interpretačná a realizačná klauzula ustanovuje, že výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou (čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky). Výklad každej právnej normy (právneho predpisu) musí byť konformný s ústavou ako základným zákonom štátu s najvyššou právnou silou. V prípade, že vec pripúšťa rôzny výklad, orgán aplikujúci právo je v konkrétnej veci povinný uprednostniť ústavne konformný výklad (k tomu pozri bližšie napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 15/98 z 11. marca 1999 - [www.concourt.sk](http://www.concourt.sk)).

V danom prípade si taktiež žalobca musí uvedomiť, že v konaní na krajskom súde vôbec neboli splnené zákonné podmienky k tomu, aby krajský súd vôbec mohol nanovo rozhodovať o výške sankcie - o jej znížení - v zmysle ustanovenia § 250 j ods. 5 O.s.p. a takéto zákonné podmienky neboli splnené v preskúmvacom konaní na krajskom súde ani predtým, keď krajský súd rozhodol rozsudkom 1S 22/2009-128 zo dňa 24. marca 2011 o znížení sankcie žalobcovi zo sumy 40 000 Sk na sumu 200 €. Nebolo totiž vôbec ani len v zmysle občianskeho súdneho poriadku vykonané žiadne dokazovanie krajským súdom k tomu, aby mohol rozhodnutie správneho orgánu o uložení sankcie nahradiť vlastným rozhodnutím o uložení sankcie žalobcovi - teda o znížení peňažnej sankcie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky mal za preukázané z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v súdnom spise krajského súdu ako i z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v administratívnom spise správneho orgánu, že administratívny orgán už pri ukladaní sankcie žalobcovi aj prihliadal na zákonné kritéria zakotvené v § 76 ods. 1 vodného zákona a príslušnú sankciu žalobcovi uložil vzhľadom na zákonné možnosti skôr na spodnej hranici zákonnej sadzby. Najvyšší súd Slovenskej republiky taktiež nezistil, že by sa správny orgán z hľadiska ustanovenia § 245 ods. 2 O.s.p. v rámci svojej rozhodovacej činnosti odklonil od zákonom povolenej voľnej úvahy, svoje rozhodnutie náležitým spôsobom zdôvodnil aj ohľadne výšky uloženej sankcie a keďže jeho rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených príslušným zákonom, nie je potom dôvodné, aby krajský súd, príp. Najvyšší súd Slovenskej republiky

zasahoval do správnej úvahy správneho orgánu.

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutí vydaných na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), súd preskúmava iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom; súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 v spojení s § 250l ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že správne uváženie odporcu v určení výšky pokuty za príslušný správny delikt nevybočilo z hraníc stanovených zákonom, je primerané a zodpovedá i účelu zákona č. 364/2004 Z. z. o vodách vyjadrenému zákonodarcom.

V odôvodnení rozhodnutia sa prvostupňový súd vysporiadal so všetkými skutkovými aj právnymi otázkami majúcimi význam pre posúdenie prejednávanej veci. V rozhodnutí uviedol zákonné ustanovenia, na základe ktorých dospel k právnemu záveru a dostatočným spôsobom sa vysporiadal aj s právnou argumentáciou žalobcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní žalovaného správneho orgánu nezistil ani takú vadu, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250j ods. 3 O.s.p.), v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci a preto napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), nakoľko pri nedostatku žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a tiež s prihliadnutím na závery obsiahnuté v dôvodoch rozhodnutia odvolacieho súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od právneho názoru krajského súdu v danej veci odchýlil (napr. zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska) a preto v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. za použitia ust. § 246c ods. 1 O.s.p. napadnutý rozsudok krajského súdu ako súladný so zákonom potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ust. § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. za použitia ust. § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. Žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.